

Door Guuz Hoogaerts

GAINSBOURG JE T'AIME

GAINSNORD HEET DE CD WAAROP NEDERLANDSE EN BELGISCHE ARTIESTEN DE MUZIKALE ERFENIS VAN SERGE GAINSBOURG EREN. INITIATIEFNEMER EN REVU-REDACTEUR GUUZ HOOGAERTS LEGT UIT WAAROM.

HIJSTEL. SERGE EN JANE.

Striptekenaars Windig & De Jong (striptkat Heinz) over Dolly Parton: die tietten zijn mooi meegenomen. Terwijl haar eigen liedjes veel mooier zijn. De muzikale erfenis van Parton staat echter altijd in de schaduw van haar voorgevel, en zo is het eigenlijk ook met Serge Gainsbourg. De schandaaltjes, van een ongemakkelijk duet met zijn minderjarige dochter dat *Lemon Incest* heette tot het beruchte tv-fragment waarin hij 'I want to fuck you' roept naar een jonge Whitney Houston, hebben het zicht op Gainsbourgs opmerkelijke muzikale erfenis altijd enigszins belemmerd. Voornamelijk buiten Frankrijk, waar de in 1991 overleden liedjesschrijver, zanger, filmer, romancier en componist voornamelijk bekend is dankzij *Je t'aime... moi non plus*. In Nederland is dat wat we kennen van Gainsbourg, en dat is jammer. Hij kon uit de voeten met jazz, funk, reggae, disco en popmuziek. Hij schreef geweldige teksten. Hij had

een imago dat de prachtigste vrouwen aantrok. Hij rookte en zoop in een maand wat de *Mad Men*-cast er in een seizoen doorheen jaagt. Hij is Leonard Cohen, Charles Bukowski en Herman Brood *rolled into one* – namen die Nederlanders wél wat zeggen en waarderen.

EERBETOON

Bij leven werden Serge's liedjes wel door niet-Franstalige artiesten gecoverd, waaronder France Galls winnende songfestivalliedje *Poupée de cire, poupée de son*. Maar pas na zijn dood in 1991 stonden met enige regelmaat buitenlanders op die vooral wilden laten horen dat Serge méér was dan een novelty-hijghit. Australiër Mick Harvey, gitarist bij Nick Cave's *Birthday Party*, was in 1995 één van de eersten. Hij vertaalde uiteindelijk twee dozijn nummers voor twee tribute-platen. Die nog altijd een ideaal startpunt zijn voor niet-Fransen die een idee willen krijgen waar Serge eigenlijk over zong. Dat liep uiteen van metro-

conducteurs die gek werden, via een conceptplaat over een man met een bloemkoolhoofd tot een wrange musical over het Derde Rijk (Gainsbourg was van Russisch-joodse komaf). Na Harvey volgden onder meer

**HIJ ROOKTE EN
ZOOPT IN EEN
MAAND WAT DE
MAD MEN-CAST
ER IN EEN SEIZOEN
DOORHEEN JAAGT**

een coverplaat van de Amerikaanse avant-gardemusicus John Zorn en zijn vrienden. De La Soul en Portishead sampelden nummers van Gainsbourg, Beck liet een heel album (*Sea Change*) op zijn werk leunen. En nu is er een eerbetoon van Nederlandse en Belgische artiesten als Tom Barman, Eddy de Clercq, Janne Schra, Benjamin Herman en Leine. Hun motivatie om mee te doen, liep uiteen. De in

België geboren De Clercq werd als tiener al gepakt door Gainsbourgs muziek, terwijl Room Eleven-zangeres Janne Schra zich als een kind in een snoepwinkel voelde toen ze vorig jaar compilaties van zijn werk ging doornemen. Maar allemaal noemen ze zijn compositorische kwaliteiten als belangrijkste motivatie. Gainsbourg inspireerde muzikanten, kunstenaars, fotografen en striptekenaars. In Frankrijk werden zijn liedjes al eens verstript door grote namen als Enki Bilal. De cartoonist Joann Sfar regisseerde een film over Serge, *Vie Héroïque*, die volgend jaar uitkomt. De weblog drawserge.blogspot.com toont portretten van Serge. Waaronder werk van Hanco Kolk, die ook de hoes tekende voor *Gainsnord*. Wie dat allemaal kan losmaken, die verdient een eerbetoon. Telkens weer. ■

Reageren? reactie@revu.nl

Gainsnord wordt 18 september gepresenteerd in Paradiso. Zie ook fillessouires.com/gainsnord